

SERIALITATEA SENSULUI

Expoziția personală a lui Dumitru Șchiopu de la Galeria 9 din Brașov, amplă, îi exprimă foarte bine personalitatea. Cele două medii diferite în care se exprimă în aceste lucrări nu sunt atât contrarii, nici măcar complementare, ci ne arată tipul de artist care este Dumitru Șchiopu, unul mereu deschis experimentului contemporan. Nu unui experiment datat istoric însă, deși vedem în lucrările lui și mărcile generației din care face parte, lumea din care vine și pe care o moștenește și o aduce în prezent prin aceste lucrări în ulei. Natura experimentului său este confruntarea cu momentul, cu contemporaneitatea, fără să abordeze lucrările digitale ca cineva care detestă tradiția sau renunță la trecut, ci ca cineva care iubește materialitatea, textura și materialul, iar asta se vede în lucrările în ulei atât de pregnante și de bogate. Nu face artă digitală de pe poziția unui artist nemulțumit de posibilitățile tradiționale ale graficii și picturii, sau care consideră că a depășit teoria clasică a culorilor, ci, dimpotrivă, ca cineva pentru care acest domeniu este unul infinit și care poate fi explorat la nesfârșit.

Avem aici mai ales lucrări abstracte în stiluri diferite, făcând trimiteri la curente diverse, dar ele exprimă toate ceva specific lui Dumitru Șchiopu, și anume încercarea de a surprinde mecanismele gândirii, ale sensului și ale percepției. Serialitatea aceasta exprimă gândirea lui nu repetitivă, ci secvențială și sintactică. Este gândirea unei persoane aflate într-o continuă conversație cu ea însăși și care încearcă să descopere cum se formează relația noastră cu sensul, cu lumea. Iar în aceste lucrări în ulei avem superimpoziții de momente și de etape; ni se relevă, cel puțin mie, modul în

care se construiește sensul în relația noastră cu noi înșine și cu lumea, prin elipse, suprapuneri, prin decupaje, săpături, palimpseste, cu o grijă foarte experimentală și o minuție contemplativă extraordinară. Majoritatea lucrărilor sunt mărcile unui moment în care timpul părea mult mai larg, momentul formării definitive a lui Șchiopu, într-o generație în care mizele de dinafara artei erau minore și nu contau. Așa l-am cunoscut eu pe Dumitru Șchiopu, ca prieten al marilor scriitori brașoveni ai acestei generații, generația 80, dintre care îi amintesc acum doar pe Gheorghe Crăciun și Alexandru Mușina. Dar lucrările lui fac pasul în momentul în care trăim de câteva decenii, în care pare că exercițiul acesta al contemplației și al travaliului de a o explora a fost abandonat (de majoritatea celorlalți). Dumitru Șchiopu este dovada vie că nu există un astfel de blocaj și lucrările acestea sunt toate lucrări noi. Șchiopu nu vine în fața publicului cu trecutul formării sale, ci cu o perioadă de extraordinară creativitate și efervescență, când este stimulat de prezent, de noile tehnici pe care le practică, dar și de tot ce a acumulat, ceea ce se vede în straturile bine ascunse, dar foarte fin revelate ale lucrărilor lui.

Lucrările digitale au și ele straturi, deși par în două dimensiuni; nu sunt mai puțin complexe. Dumitru Șchiopu ține foarte mult la ele și le tratează cu aceeași gravitate și seriozitate, iar asta e cu adevărat marca artistului contemporan, determinat nu atât de un mediu, nicidecum de o convenție, cât de nevoia de a exprima ceva adevărat și relevant.